

Prædiken til 2. søndag i fasten:

For et par år siden så jeg en statistik i 'Hus Forbi'. Statistikken omhandlede årsagen til, at sælgerne af bladet står på gaden, og langt størstedelen af de hjemløse var rørende enige: For dem handler det at sælge 'Hus Forbi' ikke bare om pengene; det handler om menneskelig kontakt; om at blive set i øjnene; og om at ens medmenneske vil løfte blikket og se én i øjnene som et menneske af værdi.

Det er på en gang hjerteskrærende og tankevækkende, synes jeg. For tænkt, at vi har indrettet et så rigt samfund, hvor der findes mennesker, som ikke er velkomne. Mennesker, som vi andre går forbi med sænkede blikke – og tavshed. Mennesker, der higer efter at blive set, anerkendt og elsket, men som der ganske enkelt ikke rigtig er plads til.

Sådan er det i dag, og sådan har det nok været til alle tider. For der, hvor mennesker samler sig i fællesskaber, vil der altid være nogen, som står udenfor. Der vil altid være nogen, som ikke passer ind, eller som de andre ikke ønsker at lukke ind. Og for den, som står uden for fællesskabet, kan det være et ensomt sted at stå. For at stå uden for samfundet er ikke bare at være uden for det store fælleskab; det er oftest også at blive betragtet som værende markant mindre værd end alle andre - og derfor være mere eller mindre usynlig.

At stå uden for samfundet kan altså på mange måder være at være alene. Det er ikke nødvendigvis bare at være det menneske, som de andre måske går i en bues udenom;

det kan også være at ringeagtet og regnet for så lidt, at andre mennesker måske ikke bare undviger ens blik - men helt undgår at se en. At stå uden for samfundet kan med andre ord i værste fald være at blive forsøgt afklædt al værdighed og frataget ens menneskelighed. Vi behøver ikke engang sige: ”*Du er ikke velkommen her!*” – for vores øjne siger det hele.

Og netop det her med blikkets magt – hvordan vi enten kan anerkende eller forringe et andet menneskes værdi alene med vores blik – er jo egentlig interessant i et samfund, hvor vi taler så meget om ordets magt. For, som vi hører i Evangeliet, er vores blik på vores medmenneske af afgørende betydning. Når jeg ser et andet menneske i øjnene - når jeg står ansigt til ansigt med mit medmenneske – så står jeg også ansigt til ansigt med det menneskes sårbarhed. Den sårbarhed, som møder mig i mit medmenneskes ansigt, siger altså ikke bare noget om den anden, den siger også noget om mig.

Den sårbarhed fortæller mig nemlig, at jeg er kaldet til ansvar over for mit medmenneske; og det ansvar møder jeg hver eneste gang, jeg står ansigt til ansigt og ser et menneske i øjnene. I mødet med den andens ansigt – den andens blik – er jeg kaldet til at indordne min frihed efter mit medmenneske, fordi ethvert menneske besidder en uigenkaldelig værdi. At se ens medmenneske er, i evangelisk forstand, altså at se det hele menneske og anerkende, at den andens liv har samme værdi som mit eget.

Og det er netop det, Jesus ender med at gøre i dagens Evangelielæsning. I dagens læsning hører vi om den fremmede kvinde, som kommer til Jesus og beder om hjælp.

Jesus begynder med at afvise hende – ja, faktisk så vælger han helt at ignorere hende, hvilket måske om noget kan forarge de fleste af os. Men! Bemærkelsesværdigt nok er der noget, som får ham til at ændre mening.

Og netop det, at han ændrer mening, er afgørende i dagens læsning: For her hører vi, at intet menneske er for ringe til at være i fællesskab med Gud. Gud kan tydeligvis ikke vende det blinde øje til sit skaberværk. Han kan ikke fastholde, at fællesskabet med ham kun er for de særligt udvalgte, for de særligt hellige eller for de enestående. Han bliver nødt til at åbne op for fællesskabet – og løfte blikket.

Det er det inkluderende fællesskab, vi samles om, når vi inviteres til at deltage i nadveren. Ved altersranken knæler vi foran den Gud, som løfter blikket og ser os for alt det, vi er. Han ser både det gode og det dårlige, vores tro og vores tvivl, vores glæder og vores sorger; og han inviterer os til at komme til ham uden tøven – uanset hvem vi er.

I nadveren og i kirken møder vi altså et fællesskab, der er langt større end vores egen forståelse af at være indenfor eller udenfor. I kirken er der plads til ethvert menneske, uanset om det er det menneske, som står uden for samfundet – eller det menneske, der holder den anden udenfor.

Og netop fordi vi selv inviteres ind i fællesskabet og erfarer på egen krop og sjæl, hvad det vil sige at blive set som et menneske af værdi, så er vi også forpligtede på at udbrede

det fællesskab: Vi er forpligtede på selv at løfte blikket så godt, vi formår, og se vores medmenneske i øjnene.

Lad os derfor ikke frygte at stå blottede foran Guds blik, men lad os fortrøstningsfuldt gå det i møde; ikke bare i nadveren, men også i vores kære, i vores venner, i vores naboer og i den fremmede – og også, ja måske endda især, i det menneske, som om nogen trænger til, at vi løfter blikket.

Amen.